

(המשך מעמוד 19)

לקראת שלום, מתקשה לעשות זאת. יש מעצורים נפשיים. יש אידיעה נראיה על המתרחש בצד השני. ובעיקר: יש חשש מפני תגובת הלאומנים הקיצוניים בכל ארץ.

כל זה נכון בישראל, והוא נכון שבעתים ברוב ארצות-ערב. העובדה שכיום זה אפשרי במצריים, ושהמישטר המצרי תומך בכך, היא תמרויר-דרך.

בכלל, ניכר הבדל רב בין המצרים ובין הערבים האחרים. מבחינת הנכונות לשלום סביר, כבר התקדמו המצרים הרבה מעבר לכל האחרים. הדבר ניכר לא רק בניסוי חים, אלא בכל המגעים הפשוטים, בסיגנון הדיבור. בגישה הכללית.

ושוב: לא מדובר רק על מצרים כמו חאלד מוחיאלי-דין, "הרבסרן האדום", איש חוגו הקרוב של עבדאלנאצר, ש יחסו המתקדם לענייני השלום ידוע זה מכבר. מדובר על מצרים המייצגים את המישטר המצרי כמו שהוא. את מגמות

דרשנו, והשגנו. ושני דוברים ישראלים ידברו במליאה כבר בישיבה הראשונה. זכות-הדיבור ניתנה לטובי ולי. כך נמשך הדבר עד הסוף, בוועדות ובהתייעצויות. היה ברור ששום סיכום לא יוכל להתקבל בלי הסכמתנו. נתקבלה דרישתנו שלא תהיינה החלטות, לא בוועד דות ולא במליאה. נתקבלה רק "קריאה" לדעת-הקהל — וגם היא פה-אחד.

ישיבות בלילה

ה"קריאה" שנתקבלה היא הישג השלישי. רק מי שמבין את המשמיה שעמדה לפנינו, יכול להעריך את מלוא משמעותה.

אחרי מטר העלילות והשקרים, ההש"צות והסילופים, שנשפכו על מיסמך זה, קראתיו זה עתה עוד פעם — ושוב התי רשמתי מאיוונו.

רצינו לבצע משימה בלתי-אפשרית: ליצור מוסמך שיתקבל על רעת כל המשתתפים — ישראלים ומצרים, סורים ועיראקים, וגם שר

הפלטטיני להגדרה עצמית, "יחד עם הזכות של כל העמים וכל המדינות במזרח-התיכון לקיום, לעצמאות, לריבונות ולביטחון."

בסוף נאמר שהעולם מתגעגע ל"שלום בריקיימא", המבוסס על עקרונות הא"ם ועל הזכות של כל העמים להיות אדונים לגורלם.

פירוש הדבר, כמובן: פסילת העמדה הרשמית של הפידאיון להריסת המדינה, ודחיית כל קריאה למלחמה. "כדי להחזיר בכוח מה שנלקח בכוח".

לא בנקל הושגו כל הניסוחים האלה, ולא בנקל נתקבלו פה-אחד. היו דרושים דיונים ממושכים, כולל מיפגשים פרטיים בין ישראלים וערבים, כדי לנסח שוב ושוב. זה נמשך כל הלילה, וכימעט כל דרישתינו נתקבלו.

זייכנים מיקצועיים

ל משה, באחת הטיטות היה כתוב שישראל והיראקציה הערבית שואפות לחסל את העם הפלטטיני. התקוממו

לכבות את הזיק

א יך הומצאה העלילה המיפלצתית כאילו החליטה הוועידה לחקור פשעים של ישראל בשטחים, למשל, וכל מיני דב"רים נוראים אחרים?

פשט מאוד: לפי התוכנית שהגשתי למארגנים לפני שבועיים, התחלקה הוועידה לועדות, שבה יכול היה כל משתתף לבטא את דעותיו כאות-דנפשו. קבענו מראש שלא יהיה שום סיכום בוועדות אלא שבכל ועדה יהיה "מדווח", שימסור למליאה תמצית של כל הדברים שנאמרו, ללא הערות או קביעת-עמדה משלו.

וכך היה. המדווח של "הוועדה לתיכנון הפעולות", שבה הייתי חבר, מסר בצורה

בשורה הראשונה, מימין: חאלד מוחיאלי-דין, ריפעת סעיד, מפעילי תנועת השלום המצרית, שישב 14 שנה בכלא מצרי, וי ליאם סולימן, קופטי העורך כתביעת שמאלי בקאהיר, אל-עומדה, יו"ר הוועדה לעניינים ערביים של בית-הנבחרים המצרי, מצמרת מפלגת השילטון במצריים.

המצרים

הוגנת כל מה שנאמר בה. הרבה דברים טובים, וגם כמה דברים מטורפים, הצענו של בהא-אלי-דין לעודד את כוחות-השלום להחליף משלחות שלום בין ישראל וארצות-ערב, וגם הצעות שונות ומשונות, ביניהן הצעות יוצאות-דופן של כמה אנשים קיצוניים, כגון אותה הצעה לוועדת-חקירה.

זה היה דיווח, ותו לא. הזיוף, שהפך את הדברים שנאמרו על ידי איש קיצוני אחד או שניים (והזוקא לא-ערבים!) ל"סיכומים של הוועידה" דומה לזיוף שיהפוך נאום של תופיק טובי ככנסת ל"סיכומים של הכנסת".

מגוחך? אבסורד? בוודאי. אבל גם דוגני ומחובב, כשהמניע היחידי יכול להיות נסיון לחבל בכל פעולה למען השלום ולכבות כל זיק של תיקוה לשלום, כדי להצדיק את המשך ההתנחלות והסיפוח.

"ישראל קיימת!"

א כל כל זה אינו חשוב. חשוב מה קרה בוועידה — ומה שקרה, לא ניתן עוד למחיקה.

קרה שנקבע תקדים חדש-שמעי. גלוי ופומבי: ישראלים וערבים ישבו יחד, פנים אל פנים, ודנו על השלום. עשרות ערבים חשובים שמעו בוועידה המדינית, מפני נתן ילין-מור, תיאור חיובי ביותר (ולדעתי אף מוגזם) על ה"יונים" בישראל, לא רק על עצמנו, אלא גם על כן-אהרון, לובה אליאב ומינחם ספיר, והגעוועים של הרוב העצום בישי-ראל לשלום.

עשרות ערבים וקומוניסטים שמעו מפי תופיק טובי שנאומי-המילחמה בעולם ה-ערבי מסייעים לאנשי-הסיפוח בישראל, ושתוכנית הפידאיון מוכרחה להתפרש כדרישה לחיסול מדינת ישראל. כולם שמעו מפי יוסי אמיתי נאום פשוט,

נגד ניסוח מטעה זה, ודרשנו לדבר רק על שלילת "הקיום הלאומי" של העם הפלטטיני.

באותה טוטה דובר על הצורך "לכפות פיתרון מדיני". מחקנו זאת וקבענו: "השיג פיתרון מדיני".

תבענו, והשגנו, הכללת המילה "ביטחון" בין זכויות כל המדינות. תבענו והשגנו להכליל באותו סעיף איזכור מפורש של "מדינת ישראל" (הנוסח "כל המדינות במיזרח התיכון" נלקח, כלשונו, מהחלטת האו"ם 242). וכן הלאה.

זהו, אם כן, המיסמך שנגדו גויסה המכונה האדירה של מישי-דיה-חויני הישראלי. הופעלו זייכנים מיקצועיים בעלי מומחיות עיראית, וכך לפני שהמישלחת הספקיה לחזור לארץ, הוחזר לעיתוני ישי-ראל, נוסח שכימעט כל מילה בו מזוייפת, פשוטו כמשמעו.

למשל: במקום שיש גינוי למדיניות ההתנחלות ("קולוניזציה" באנגלית), נאמר כאילו מדובר על "מדיניות קולוניאלית". כל יודע-אנגלית כמו אבא אבן מבין שזהו הבדל של יום ולילה — פשוט זיוף גס המבוסס על הדמיון בין שתי המילים.

או: במקום שמדובר על הריסת הקיום "הלאומי" של הפלטטינים, הוציאה יד נעלמת את המילה "לאומי", כאילו דובר על רצח פיסים של העם הפלטטיני.

כל האיזכורים של החלטת 242, שלום יציב ובריקיימא, מדינת ישראל ומישלחת ישראל, ההכרה בזכות המדינה לקיום ולביטחון — פשוט הושמטו על-ידי הוויי פנים.

מעולם לא ראיתי את מכונית הזיוף של מישרדי-החזק כפעולה בצורה כה קיצונית — צורה המזכירה את שיטות הדיס-אינפור-מציה שאותן מייחסים, בדרך כלל, לסובייטים. השקר הנורא ביותר הוא שפשוט המ-

ארבעה מחברי המישלחת הישראלית מקשיבים לדברי נואם ערבי. מימין: עוזי בורשטיין מרק"ח, אורי אבנרי, יוסי אמיתי משי"ח, מיוזרח מקיבוץ גבולות, וזאב שדה מברית השמאל הציוני-סוציאליסטי, חבר קיבוץ מעברות שהכריז על אמונתו הציונית באומו מעל דוכן הוועידה בבולוניה.

הישראלים

שני הפלטטינים שבאו לוועידה מאירופה.

(המישלחת הפלטטינית לא יכלה להמריא מבירות. מפני שנמל-התעופה היה סגור וכל הגבולות חסומים. אולם השתתפותה העקרונית בוועידה נשארה על כנה, ומ אירופה באו שני פלטטינים כנציגים של גופים בינלאומיים אחרים. נקודת-ההשקפה שלהם נלקחה בחשבון).

משימתנו היתה להביא את הנציגים הרשמיים של מילפגות-השילטון בעיראק ובסוריה לחתום על קבלת החלטת מועצת-הבטחון 242, על ההכרה בזכות-הקיום ובזכות-לביטחון של ישראל, בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים. זה היה עיקר. על קישוטי ניסוח, שיהיו סופולריים בארץ, היינו מוכנים להתפשר.

ואכן, הקריאה, הכוללת בסך הכל 300 מילים, ענתה על דרישותינו.

היא פותחת באיזכור מישלחות ישראל וארצות-ערב, שהשתתפו זו בצד זו בוועידה. היא קובעת שהמטרה היא "להבטיח שלום צודק וברי-קיימא".

בהמשך היא מותחת ביקורת על מדיניות ממשלת ישראל בשטחים, על ההתנחלות בשטחים, על שינוי המצב הדמוגרפי והטריטוריאלי בהם, והנסיון להרוס את "הקיום הלאומי" של העם הפלטטיני. כל זה בשפה מתונה למדי. אני עצמי אמרתי בכנסת, על נושאים אלה, דברים הרבה יותר הריפים.

מוזכרת התמיכה האמריקאית במדיניות זו. נאמר שהמצב מאיים על השלום במיזרח התיכון ובעולם.

לאחר מכן באה קריאה לעמי העולם לדרוש בתוקף "החשיג פיתרון מדיני לסיכום", עניידי כי צוע החלטת מועצת-הבטחון 242, ובכלל זה הנפגה של "הכוחות המזויינים של מדינת ישראל" מהשטחים, הכרה בזכות העם

אל-סאדאת, ואף את הצד השמרני של מישטר זה.

..כבשתם את הוועידה..

הישג השני הוא שבוועידה בלטו 11 הישראלים. הם לא עמדו בצד, לא תיכו לפני הדלת, לא היו בשוליים. הם היו במרכז.

"כבשתם את הוועידה", העיר לי, חצי בחלצה וחצי בהתמרמרות, אחד הנציגים הערביים.

עמדנו על כך מהרגע הראשון. דרשנו שנציגי ישראל יישב על הבמה כבר בישיבת הפתיחה החגיגית. זה לא היה קל. היו שחששו שזה יגרור לבעיות (אלה שעמדו על כך לא היו ערבים, אלא אירופים שהיו יותר ערבים מן הערבים עצמם).

גם זאת היתה תופעה קבועה. אמר לי נציג ערבי: "אנחנו צריכים להיזהר מן הזרים שהם יותר ציונים מהישראלים ויותר ערביים מן הערבים. מינינו כבר נסתדר".

מישהו המציא את הרעיון הגאוני שבני שיאות של ישיבת הפתיחה ישבו אמנם מצרי וישראלי — אבל שניהם מבני המרי עולים. סולימון הקופטי מצד מצריים, וטובי הערבי מצד ישראל. כל חברי המישלחת הישראלית, כולל שני אנשי רק"ח, התנגדו לכך פה אחד, וטובי עצמו הלך להודיע שאנחנו מינינו לתפקיד זה את נתן ילין-מור.

שום ערבי לא התנגד. וכך, כי מישלחת הראשונים שנשמעו בוועידה, קרא הו"ר לנציגי המישי-לחות, ממצריים, מישראל, ומארצות אחרות לעלות על הבמה. ידון-מור ישב לימינו של הו"ר, בהא-אלי-דין לשמאלו.